

РЕШЕНИЕ

№ 18318

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 08.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **8281** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Д. Л. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-1920-000137/20.07.2024 г., издадена от С. С. – старши полицаи при ОДМВР - П., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се сочи, че не е установено по безспорен и несъмнен начин наличието на материалноправната предпоставка, с която законът свързва налагането ѝ. Поддържа се, че след като резултатът, отчетен от направената проверка с Дръг Тест, е оспорен, заповедта незаконосъобразно е издадена преди да има резултат от химико-токсикологичното изследване. Излагат се пространни съображения, досежно твърдяната незаконосъобразност на заповедта.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя претендира отмяна на заповедта и присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – С. С. – старши полицаи при ОДМВР - П., не е представяван в съдебно заседание. Постъпило е писмено становище, в което се твърди, че жалбата е неоснователна. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В ЗППАМ е посочено, че срещу жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение № GA804420/20.07.2024 г., за това, че на 20.07.2024 г. в [населено място], по ул. Св. Св. К. и М., с посока на движение от кръстовище П. към улица 2-ра, управлява лек автомобил А. А8 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. Е. Г., като при извършена проверка на кръстовище Била, водачът е изпробван с техническо средство Дръг Тест 5000 с фабричен № ARRC-0070, като е отчетена положителна проба № 00151 за бензодиазепини. Издаден е талон за медицинско изследване № 129529.

За констатираното нарушение е издадена процесната заповед, с която на А. Д. Л. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Видно от писмо вх. № 2381/22.07.2024 г. (л.27), на основание чл. 256, ал. 1 НПК РП – П. е уведомена, че на 20.07.2024 г. е образувано бързо производство № 353/2024 г. по описа на Първо РУ – П., по повод установяване на лице, управляващо МСПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози – престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК. Посочено е, че А. Л. е задържан в ПНЗЛ при Първо РУ – П..

С Постановление № 2381/2024/22.07.2024 г. на прокурор при РП – П. е постановено разследването по бързото производство да се проведе по общия ред.

С Постановление на разследващ полицай е възложено извършване на токсико – химическа експертиза за установяване има ли наличие на наркотични вещества и ако да какви, в представената за изследване кръвна проба, иззета от А. Д. Л..

Издадена е Мотивирана резолюция № 24-1920-M000044/23.07.2024 г., с която административнонаказателното производство, образувано със съставяне на АУАН № GA804420/20.07.2024 г. е прекратено.

На 13.02.2025 г. е издадено Постановление за прекратяване на наказателно производство № 2381/2024 г. на прокурор при РП – П. (л.96). В постановлението е посочено, че в хода на разследването е назначена и изготвена съдебна токсикохимична експертиза, заключението по която е обективизирано в Протокол за извършена експертиза № 25/ТКХ-85/29.01.2025 г. на специалисти в областта на химичта в ЦЕКИ към Н. – МВР. Видно от заключението, при направените изследвания на рпредоставената от А. Л. проба кръв, не е установено наличие на упойващи лекарствени средства и наркотични вещества. Прокурорът при РП – П. е приел, че деянието, за което е образувано наказателното производство, не е извършено и е установено по категоричен начин, че на инкриминираните дата и място водачът А. Л. не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, т.е. не е извършил деяние по посочения престъпен състав, поради което на основание 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 и чл. 199 НПК наказателното производство е прекратено.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по

този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед №8121з-163/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи (л.15), директорът на ОДМВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. Със заповед № 313з-362/28.02.2022 г. директорът на ОДМВР - П. е определил старши полицаите от звената „Патрулно – постова дейност“ в РУ на ОДМВР - П. да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. От представената служебна бележка с УРИ № 313000-16988/16.10.2024 г. се установява, че С. Б. С. изпълнява длъжността старши полицаи в група „Патрулно – постова дейност“ на сектор Охранителна полиция към Първо РУ – П. при ОДМВР - П. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му.

На основание чл. 170, ал. 3 АПК, съдът е указал доказателствената тежест на страните, като съобразно ал. 1 административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Юридическият факт, въз основа на който е упражнена компетентността на органа да издаде процесната заповед, е управление на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Видно от приложения талон за изследване и справка от направената проба, при проверката на място е бил отчетен положителен резултат за бензодиазепини (л.69).

По делото е представно Постановление за прекратяване на наказателно производство № 2381/2024 г. на прокурор при РП – П. (л.96). В постановлението е посочено, че в хода на разследването е назначена и изготвена съдебна токсикохимична експертиза, заключението по която е обективизирано в Протокол за извършена експертиза № 25/ТКХ-85/29.01.2025 г. на специалисти в областта на химичта в ЦЕКИ към Н. – МВР. Видно от заключението, при направените изследвания на предоставената от А. Л. проба кръв, не е установено наличие на упойващи лекарствени средства и наркотични вещества. Прокурорът при РП – П. е приел, че деянието, за което е образувано наказателното производство, не е извършено и е установено по категоричен начин, че на инкриминираните дата и място водачът А. Л. не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, т.е. не е извършил деяние по посочения престъпен състав, поради което на основание 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 и чл. 199 НПК наказателното производство е прекратено.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване, обективизирано в прокурорското постановление за прекратяване на наказателното производство.

С оглед разпределението на доказателствената тежест и представените от страните доказателства не се установява жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство DRUG TEST с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество – бензодиазепини, но с оглед представения протокол от химическото изследване, не може да се приеме за установена употребата им.

С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че на посочената в

заповедта дата и час жалбоподателят е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества - бензодиазепини.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон.

В съответствие с чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП (в приложимата редакция преди Изм. - ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.), за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца; при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая резултатите от техническото средство, с което е установено наличието на упойващи вещества е оспорено, чрез даването на кръвна проба. От представените по делото доказателства се установява по категоричен начин, че такава проба е била дадена и резултатите от нея са обективирани в постановление на РП – П., с което е прекратено наказателното производство, поради това, че деянието, за което е образувано, не е извършено. Прокурорът недвусмислено е посочил, че А. Л. не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на адресата на заповедта. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

В обобщение на горното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна, а жалбата на А. Д. Л. е основателна. С оглед изхода на спора ОДМВР следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 410 лв., съгласно представения списък (л.110) на основание чл. 143, ал .1 АПК

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-1920-000137/20.07.2024 г., издадена от С. С. – старши полицай при ОДМВР - П., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи – [населено място] да заплати на А. Д. Л. сума в размер на 410 лв., представляваща сторени по делото разноски.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: